

PROLETARIAATTI JA PORVARILLINEN DEMOKRATIA

Olemme jo maininneet, miten anteeksiantamattoman lyhytnäköinen on se uusiskralaisten päätelmä, että Venäjän maltillinen liberalismi on muka saanut kuoliniskun * ja että proletariaatti on muka tunnustettu demokratiamme etujoukon osaan. Päinvastoin, juuri nyt porvarillinen demokratia ponnistelee erikoisesti saadakseensa käsiinsä työväenliikkeen ja juuri nyt on sen vuoksi sangen vahingollista uusiskralaisten henkiinherättelemä rabotshejedelolaisuus. Tässä eräs mielenkiintoinen lentolehtinen, jota Venäjällä levitellään ja joka antaa arvokasta aineistoa tästä kysymyksestä:

„Viime aikoina on havaittu porvariston pyrkivän järjestyttämään, mutta sitäkin merkillepantavampana ilmiönä on porvarillisen demokratian kääntyminen työmiehen puoleen. Demokraatit tahtovat esiintyä proletariaatin taloudellisen ja poliittisen taistelun johtajina. „Vakaumuksiltamme me olemme oikeastaan sosialidemokraatteja”, sanovat he, „mutta puolue-eripuraisuksiensa vuoksi sosialidemokratia ei ole ymmärtänyt nykyisen ajankohdan tärkeyttä ja on osoittautunut kykenemättömäksi johtamaan työväenliikettä, ja me tahdomme sen tehdä”. Edelleen näiden uusien „hengessään sosialidemokraattien” puheista käy selville, että he, laatimatta itsenäistä ohjelmaa, tulevat vain selittämään ja vastaamaan työläisten heille esittämiin kysymyksiin. Kirjallisuuden on oltava samoja tarpeita vastaavaa eikä sen suinkaan pidä olla luonteeltaan puoluekantaista. Niinpä siis nämä „aidot sosialidemokraatit”, jotka ovat tyytymättömiä komitean taktiikkaan ja nykyiseen menettelyyn,

* Ks. tätä osaa, s. 157. *Toim.*

ovat turvautuneet historian jo kauan sitten kumoamiin „kuuntelemisen” muotoihin, autuaasti edesmenneen ekonomismin muotoihin. Pitäen itseään sosialidemokraatteina, pitäen itseään todellisina työväenluokan pyrkimysten ilmaisijoina nuo herrat eivät ymmärrä tai eivät halua ymmärtää, että työväenliike saavuttaa oleellisia tuloksia vain siinä tapauksessa, jos sen johdossa tulee olemaan eheä työväenpuolue, jos proletariaatti tajuaa olevansa itsenäinen luokka ja käsittää, että sen todellisen vapautumisen asian on oltava sen oma asia eikä työväenpuolueen toimintaa diskreditoivan porvarillisen demokratian asia. Näiden „oikeastaan” sosialidemokraattien, mukamarxilaisten, pitäisi ymmärtää, mitä turmellusta he tuovat työväenjoukkoihin pyrkiessään todistamaan, että joidenkin „demokraattien” (eikä sosialidemokraattien), jotka ovat poikkeuksetta porvarillista sivistyneistöä, on osoitettava työmiehille tie vapauteen ja sosialismiin.

Muuten, viimeksi mainitun he ovat kaiketi kokonaan unohtaneet viehättyessään nykypäivää koskevaan politikointiin. He tuovat vähitellen opportunistin aineksia työväenliikkeeseen. Työläiset lakkaavat pyrkimästä oman puolueen muodostamiseen luottaen intelligentteihin. Miksi nämä työväenluokan uudet ystävät sallivat moisia ilmiöitä ja jopa niitä suosivatkin? Avomielisen vastauksen tähän antavat „demokraatit” itse: „Aikaisemmin ryhmämme toimi vain intelligenttien keskuudessa”, sanovat he, „mutta viime tapahtumat ovat pakottaneet meidät kääntymään työläistenkin puoleen”.

Herrat demokraattiset kermankuorijat, jotka sanovat olevansa sosialidemokraatteja „periaatteessa”, käänisivät armollisen huomionsa proletariaatin liikkeeseen vasta sitten, kun joukot lähtivät kaduille ja katukiveykset punertuivat tuhansien työläisten verestä. Ja tällöin he, esiintyen työväenluokan todellisten ystävien ominaisuudessa, sivuuttavat ulkokultaisin ilmein kymmeniä vuosia jatkuneen työn, joka on kasvattanut ja ohjannut Venäjän proletariaatin vallankumouksellista mielialaa ja monien uhrien hinnalla luonut yhtenäisen Sosialidemokraattisen työväenpuolueen. Nähtävästi nämä modernityylin sosialidemokraatit ovat omaksuneet koko marxilaisesta teoriasta vain sen yhden seikan (ja senkin vasta äskettäin), että vain järjestyneen proletariaatin voima kukistaa itsevaltiuden mielivallan ja hankkii

poliittisen vapauden, jota on käyttävä hyväkseen pääasiallisesti porvaristo. Proletariaatin uudet ystävät käyvät ratsastamaan työväenliikkeellä ja hoputtaen sitä välittömien tuloksien piiskalla huutavat: „Eteenpäin, vapauttamme kohti!”. Totta sanoo venäläinen sananparsi: „Pelasta herra meidät ystäviltä, vihollisilta me pelastumme itsekin” ”.

„Vperjod” № 10,
maaliskuun 15 (2) pnä 1905

Julkaistaan „Vperjod” lehden
tekstin mukaan
